

W. H. OLIVIER. *(foto Hijmans).*

J. G. HENDERSON. *(foto le Grand).*

De commissaris van Politie in de 1e afdeeling (Riviervischmarkt) te 's-Gravenhage, de heer W. H. OLIVIER, heeft tegen 1 Juli ontslag uit den dienst aangevraagd. Het Haagsche politiekorps verliest in hem een bekwaam en humaan chef, die gedurende 38 achtereenvolgende jaren met groote toewijding, nauwgezette plichtsbetrachting en helder inzicht in zaken zijn beste krachten heeft gewijd in dienst van gemeente en justitie. — De adj. onderofficier j. G. HENDERSON, adm. van het Militair magazijn van levensmiddelen te 's-Gravenhage, hoopt den 2en Mei a. s. den dag te herdenken, waarop hij voor 50 jaar in dienst trad.

HET NIEUWE ISRAËLITISCHE ZIEKENHUIS TE AMSTERDAM.

Door Mevrouw Jacobson-Granaat werd de eerste steen gelegd voor het Isr. Ziekenhuis in de Frans van Mierisstraat te Amsterdam. Links op de foto Dr. Philips.

A. OENSTRA. *(foto Bongenaar).*

J. ANKERNA. *(foto Jonker & Zn.).*

De heer A. OENSTRA, een welbekende figuur in de studentenwereld, hoopt op 1 Mei den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar bij de Sociëteit „Minerva" te Leiden in dienst trad. Reeds jaren is hij de bediende van het Collegium en belast met de verzorging der leeszaal. — De heer JAC. ANKERNA, hoopt op 1 Mei a.s. den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar als magazijnbediende in dienst trad bij den heer F. H. de Keuning, grossier te Leiden.

Instinctief begreep ik dat de waarheid ongelooflijk zou klinken en een redelijk voorwendsel t ik niet zoo gauw te bedenken; ik stond daar dus stilzwijgend en besluiteloos. Ter zelfder tijd klonk er een ruwe stem:

„Wat voor nut heeft dit onderzoek? De kerel heeft ons bespied, minstens een halfuur lang. Zijn tong moet het stilzwijgen opgelegd worden. Ik vraag hierover stemming."

De spreker was een stoere kerel van omstreeks veertig jaar, met een norsch uiterlijk, dat door een breeden lok zwart haar, hetwelk ver over zijn voorhoofd hing, zelfs een wreed aanzien had. Zijn woorden vonden instemming bij alle aanwezigen, behalve bij den voorzitter, die opmerkte:

„Je vergeet dat hij in 't bezit is van het teeken. We mogen onze vrienden niet dooden."

„Laat hem dan verklaren, hoe hij in 't bezit ervan gekomen is en waarom hij ons bespiedde in plaats van zich bij ons te voegen. Ik vraag stemming, mijnheer de voorzitter!"

Ik keek den kring rond en zag niets dan woedende gezichten, die mij sommigen met haat, anderen met min of meer vrees aankeken, en ik begreep dat die stemming een onnoodige formaliteit was. Mijn vermoeden bleek juist, want alle aanwezigen stemden voor mijn dood behalve de president, die een misnoegden blik in 't rond wierp, maar verder niets meer zei.

Mijn vonnis eenmaal uitgesproken, bleef nog de vraag over hoe dit uit te voeren, en dit was minder eenvoudig.

Hoe moest ik sterven?

Het was gemakkelijk om als rechters op te treden en mij te veroordeelen, maar hoe fanatiek zij ook waren, schrokken ze er voor terug het vonnis te voltrekken. Zelfs in de hachelijke omstandigheden, waarin ik mij bevond, kon ik niet nalaten dit op te merken. Eigenaardige situatie! Deze mannen waren aan het samenspannen om Engeland in een zee van bloed te dompelen en toch aarzelden diezelfde mannen om een enkelen ongewapenden persoon te dooden.

De president zag met koele verachting den kring rond en zei eindelijk langzaam:

„Als niet een van jullie in staat is het vonnis ten uitvoer te brengen, stel ik voor den gevangene op te sluiten in een der gewelven hierbeneden, waar hij verblijven zal tot het te laat voor hem is om onze plannen te bederven."

De uitdrukking van ontspanning die ik op sommige gezichten bemerkte, deed bij mij de hoop herleven; doch de man die mijn dood geëischt had sprong met een vloek op, en, met zijn vuist op de tafel slaande, riep hij uit: „Die man moet sterven!" en tegelijkertijd sprong hij op mij af.

De aanval was zoo plotseling, dat ik er geen weerstand aan bieden kon. Hij vatte mij bij mijn middel met het doel mij op den grond te werpen. Eenmaal op den grond liggende, gebonden als ik was, wist ik, dat het met mij gedaan zou zijn en daarom stelde ik alle pogingen in het werk om op de been te blijven. Meermalen was ik op het punt mijn evenwicht te verliezen, maar de kunstgreper, die ik vroeger bij het worstelen geleerd had, kwamen mij nu goed te stade, want ondanks zijn zwaarderen bouw was mijn tegenstander niet in staat mij te leggen.

De worsteling duurde echter maar kort, want eensklaps liet mijn vijand mijn middel los en vatte met beide handen mijn hals beet. Het was een ijzeren greep die mijn keel omsloot, en nu was ik volkomen machteloos. De greep werd steeds nauwer en in de gezichten rondom mij zag ik niet het minste medelijden; slechts bloeddorst, haat of koele onverschilligheid blonken mij tegen. We stonden nu stil en terwijl de band om mijn hals steeds nauwer werd toegehaald, voelde ik mijn weerstand verslapper, de kelder met zijn gevaarlijk gezelschap doezelde weg en ik zag niets meer dan de bloeddoorloopen oogen van mijn moordenaar. Steeds nauwer werd de greep en steeds dichter naderde mij het gelaat van mijn vijand; zijn adem beroerde mijn gezicht en een moedervlek onderaan zijn kin groeide aan tot een groote bloedvlek. Ik wist dat ik sterven moest en met een laatste bovenmenschelijke inspanning rukte ik mijn rechterhand los en sloeg er met kracht mee tegen die bruinroode vlek voor mij. Toen verdween ze en werd alles duister.

* * *

Toen ik weer tot bewustzijn kwam, was het nog duister en lag ik op een steenen vloer. Mijn hals was zeer pijnlijk, doch de moorddadige vingers waren verdwenen. Met eenige moeite opstaande, stak ik een lucifer aan en keek rond. Ik bevond mij in een klein verwulf, waarin zich alleen een deur bevond, en die was goed gesloten. Mijn wanhopige slag op het laatste oogenblik had mijn leven gered, en het voorstel van den president had klaarblijkelijk gezegevierd, zoodat ik hierheen gevoerd was.

Ik moest nu trachten te ontsnappen, maar hoe?

De deur weerstond elk mijner pogingen en mijn geroep om hulp kwam in zijn echo weer tot mij terug. Ik wierp mij op den grond neer en krabde aan den vloer, in een vlaag van krankzinnigheid bij de gedachte dat ik hier zou sterven van honger, terwijl de bandieten hun heilloos plan ten uitvoer brachten. Doch in de plaats van steenen voelden mijn handen ijzeren staven van een rooster, dat losliet toen ik er aan trok.

Bevende stak ik een nieuwen lucifer aan en zag een vierkante opening in den vloer ongeveer gelijk aan het gat van een kolk, terwijl een geklots van water mijn oor trof.

Hoe weinig aanlokkelijk het ook leek, ik was in een te desperaten toestand om te aarzelen, en, mij door het gat wringende, liet ik mij in het water glijden. De stroom waarin ik mij bevond was diep en snelvlietende, en, mijn mond boven water houdende, liet ik mij willoos meevoeren. Eenmaal mijn hoofd wat meer oplichtende, stootte ik het vrij onzacht tegen het bovengedeelte van de tunnel en ik begreep dat als ik hier niet spoedig uit kwam, het water de geheele tunnel vullen zou en ik onvermijdelijk moest verdrinken.

Juist terwijl deze weinig bemoedigende gedachten mijn geest vervulden, zag ik in de verte aan de oppervlakte van het water een glimp van licht, en eenige minuten later werd ik door het krachtig stroomend water tegen een ijzeren hek gesmeten, dat slechts weinig boven het wateroppervlak uitstak. Het gelukte mij met eenige moeite er overheen te klimmen en nu bemerkte ik tot mijn onuitsprekelijke blijdschap, dat ik mij in Londens grootste rivier, den Theems, bevond.

De rest van de geschiedenis is spoedig verteld. Ik werd weldra door een politieboot opgepikt en haastte mij zoo spoedig mogelijk naar Scotland Yard, alwaar mijn vreemd verhaal vrij sceptisch werd opgenomen. Nochtans werd dadelijk een onderzoek ingesteld en hoewel de zaak geheim gehouden werd, weet ik dat in de koninklijke eetzaal een helsche machine gevonden werd, waarvan de explosie een uur nadat zij gevonden werd zou hebben plaats gehad. Behalve dit werd niets bemerkt en geen arrestaties hadden er plaats. Wat mijzelven betreft, mij was voor een bepaalden tijd, (die nu verstreken is) het stilzwijgen opgelegd en ik werd beloond met een klein doch welkom staatspensioen.

EEN NIEUWE VUILNIS-AUTOMOBIEL.

De Gemeente Amsterdam neemt de volgende week een vuilnisauto in gebruik, die deze merkwaardigheid heeft, dat hij vanaf de treeplank kan worden bestuurd, zoodat de man, die het vuil in den auto werpt meteen chaffeur kan zijn, wat een besparing aan arbeidskrachten geeft. Het chassis is van de firma Henschel en Cie te Berlijn. De ijzeren bak werd gemaakt in de smederij van de gemeente-reiniging. De belasting kan 2000 K.G. bedragen.

HET LOUIS BOUWMEESTER-THEATER TE 'S-GRAVENHAGE.

In het Louis Bouwmeester-theater te 's-Gravenhage is deze week de première gegaan van „Den Verloren Zoon", André Wormser's muziekdrama „L'enfant prodigue", waarvan Michel Carré fils de schrijver is. Het is één van die oude geschiedenissen, welke telkens nieuw zijn. . . . van den zoon, die niet meer aarden kan in de rustige atmosfeer van het ouderlijk huis, en, na geld van zijn vader te hebben gestolen, met een verleidelijk meisje een leventje van weelde en plezier tegemoet gaat. Wanneer 't geld is verteerd en het meisje hem in den steek heeft gelaten, rest den zoon niets als den bedelstaf ter hand te nemen en aan het ouderlijk huis aan te kloppen. . . om een aalmoes. Na tweestrijd des vaders wordt hij weer in vreê en vreugd als kind aangenomen, wanneer hij voor zijn misdrijf wil boeten door zich bij het leger te voegen, dat het vaderland gaat verdedigen. De hoofdrol, de jonge Pierrot, (het stuk speelt in een Pierrots-familie) wordt gespeeld door Mevr. Stine den Hartogh. Verder treden o.m. op Marie van Westerhoven (de moeder), R. Bouwmeester (de vader), Louis Bouwmeester (Phrynette, het waschmeisje), George Verenet (de baron), S. den Hartogh (de neger). *(foto's J. B. Hijmans).*